

• ELSŐ FEJEZET •

UTÁLOM AZ ELSŐ PÉNTEKEKET. Ilyenkor zsúfolt lesz a falu, és a nyár derekán, a hőségben senki nem kívánja a tömeget. Az árnyékban állok, itt nem olyan rossz, de a reggeli munkában megizzadt testek bűzétől a tej is megsavanyodna. A levegő reszket a melegtől és a párától, és az előző napi vihar nyomán maradt tócsák is felforrósodtak, tetejükön olaj szivárványcsíkjai kavarnak.

A piac kiürül, ahogy mindenki bezárja a bódéját aznapra. A kereskedők szórakozottak, gondatlanok, könnyű meglovasítani a portékájukból, ami csak megtetszik. Mire végzek, a zsebeim dagadoznak a csecsebecséktől, és egy almám is van az útra. Nem rossz, ahhoz képest, hogy csak néhány perces munkámba került. Ahogy megmozdul az embertömeg, hagyom, hadd sodorjon magával az áradat. A kezem cikázik, mindig csak egy pillanatra érinti meg a célpontot. Néhány papírpénz egy férfi zsebéből, egy karkötő egy nő csuklójáról – semmi nagy holmi. A falusiakat túlságosan leköti a tolongás, hogy észrevegyék a zsebtolvajt.

A magas dúcházak, amelyekről a falu a nevét kapta (rendkívül eredeti módon Dúc az is), három méterrel magasodnak a sáros talaj fölé. Tavasszal az alsó sáncokat víz borítja, most azonban augusztus van, amikor szárazság fenyegeti a falut.

Szinte mindenki örömmel várja a hónap első péntekét, amikor a munkának és a tanításnak korán vége. Én azonban egyáltalán nem várom. Szívesebben volnék az iskolában, ahol semmit nem tanulok, gyerekekkel teli osztály közepén.

De nem sokáig járok már iskolába. Közeleg a tizennyolcadik születésnapom, és azzal együtt a sorozás. Én nem vagyok inas, nincsen munkám sem, vagyis engem is háborúba küldenek, mint a többi *semmittevőt*. Nem csoda, hogy nem maradt munka, hiszen minden férfi, nő és gyerek próbálja megúszni a hadsereget.

A bátyáim, alighogy betöltötték a tizennyolcat, bevonultak, mindhármat a tóvidékiek elleni harcba küldték. Csak Shade tud valahogy írni, és amikor csak lehet, levelet küld nekem. A másik két bátyámról, Bree-ről és Tramyról egy éve nem hallottam. De az a jó, ha nincs hír. Előfordul, hogy a családok éveket nem hallanak semmit, aztán egy szép napon a fiaik és lányaik felbukkannak a küszöbön, eltávozáson vagy szerencsésen leszerelve. De a legtöbbször az ember kap egy levelet, alul a király pecsétjével és rövid köszönetnyilvánítással, amiért odaadta a gyereke életét. Talán még néhány gombot is küldenek nekik a szakadt, tönkrement uniformisukról.

Tizenhárom éves voltam, amikor Bree elment. Megpuszilt, és egy pár fülbevalót adott a húgomnak, Gisának, meg nekem, hogy használjuk közösen. Himbálózó üveggyöngyök voltak, halvány rózsaszínek, akár a naplemente. Aznap éjjel kilyukasztottuk a fülünket. Tramy és Shade is követték a hagyományt. Gisa meg az én fél fülemben három kis gyöngy emlékeztet arra, hogy a bátyáink harcolnak valahol. Nem igazán hittem el, hogy el kell menniük, amíg meg nem jelent a fényes páncélos légionárius, és egymás után el nem vitte őket. Idén ősszel pedig

értem is eljönnek. Már elkezdtem spórolni – és lopni –, hogy fülbevalót vehessek Gisának, amikor majd bevonulok.

Ne is gondoldj rá! Ezt mondja mindig anya, ha a sereg, a bátyáim és a többi szóba kerül. *Remek tanács, anya.*

Az utca végében, a Malom és a Határ utca kereszteződésénél összetorlódik a tömeg, és még többen csatlakoznak a menethez. Gyerekek, kis tolvajtanoncok surrannak át a csődületen ragadós ujjakkal. Túl fiatalok ahhoz, hogy igazán jól csinálják, és a biztosok hamar közbelépnek. A kölyköket általában kalodába, vagy a helyőrség fogdájába zárják, de a tisztek is szeretnék látni az első pénteket. Megelégszenek azzal, hogy a főkolomposoknak keményen rákoppintanak a fejére, mielőtt elengednék őket. *Kis könnyörületesség.*

Apró nyomás a derekamon, és már ösztönösen pördülök is. Megragadom a kezét, amely botor módon engem próbált volna meg kizsebelni, és jól megszorítom, nehogy a kis ördögfióka megszökhesen. Sovány gyerek helyett azonban gúnyosan mosolygó arcot látok.

Kilorn Warren. Egy halász inasa, háborús árva, és valószínűleg az egyetlen igaz barátom. Gyerekként rendszeresen elagya-bugyáltuk egymást, de most, hogy idősebbek vagyunk – és ő egy fejjel magasabb nálam –, próbálom elkerülni a verekedéseket. Gondolom, neki is megvan a maga haszna. Például eléri a magas polcokat is.

– Egyre gyorsabb vagy – szól nevetve, és lerázza magáról a kezemet.

– Vagy te lettél lassabb.

Pofát vág, és kikapja kezemből az almát.

– Gisára várunk? – kérdezi, és a gyümölcsbe harap.

– Felmentése van. Dolgozik.

- Akkor menjünk. Nem akarok lemaradni a műsorról.
- Micsoda tragédia lenne!
- Jaj, Mare – cukkol az ujjával fenyegetve. – Ez elvileg jó móka.
- Ez *elvileg* figyelmeztetés, tökfej.

De már tovább is megy hosszú lábán, nekem pedig loholnom kell, hogy beérjem. Imbolyogva lépked, mintha egyensúlyát vesztené. *Tengerészjárás*, mondja, pedig soha nem hajózott még a nyílt tengeren. De talán a mestere halászbárkáján töltött hosszú órák éreztetik a hatásukat.

Kilorn apját az enyémhez hasonlóan szintén háborúba küldték, de míg az enyém fél lábbal és fél tüdővel szegényebben tért vissza, Warren csak cipősdobozban jött haza. Kilorn anyja nem sokkal azután elment, és magára hagyta fiát, hadd boldoguljon, ahogy tud. Majdnem éhen halt, de akkor is mindig verekedésbe bonyolódott velem. Inkább enni adtam neki, nehogy egy csontkollekciót kelljen rugdosnom, és tíz évvel később ez lett belőle. Legalább ő inas, és nem kell szembesülnie a háborúval.

Elérjük a domb lábát, ahol sűrűbb a tömeg, mindenfelől tülekednek és tolonganak az emberek. Az első pénteken kötelező részt venni, hacsak valaki nem „létfontosságú munkás”, mint a húgom. Mintha bizony a selyemhímzés létfontosságú lenne. De az Ezüstök imádják a selymet, nem igaz? Még a biztonsági tiszteket is meg lehet vesztegetni a húgom által varrt ruhákkal – némelyiket legalábbis. Nem mintha nekem tudomásom volna ilyesmiről.

Sűrűsödik a homály körülöttünk, ahogy felhágunk a kőlépcsőn a dombgerincre. Kilorn kettesével veszi a lépcsőfokokat, és már majdnem leahagy, de aztán mégis megvár. Csúfondárosan mosolyog rám, és kisöpri zöld szeméből fakóbarna hajtincsét.

– Néha elfelejtem, hogy olyan rövid a lábad, mint egy gyereknek.

– Jobb, mintha az agyam volna olyan, mint egy gyereké – vágok vissza, és ahogy elmegyek mellette, könnyedén meglegyintem az arcát. Nevetése végigkísér a lépcsőn.

– A szokottnál is mogorvább vagy.

– Csak utálok ezeket a napokat.

– Tudom – mormolja, és ezúttal komoly a hangja.

Aztán már ott is vagyunk az arénában, fölöttünk izzik a napkorong. A tíz éve épült aréna Dúc legnagyobb épülete. A városi kolosszeumokhoz képest apró, de a magas acélívek és a több száz méternyi betonfalak könnyen elakasztják egy falusi lány szavát.

Mindenütt biztosok vannak, fekete-ezüst egyenruhájuk kitűnik a tömegből. Első péntek van, és alig várják az eseményt. Hosszú puska vagy pisztoly van náluk, bár nincs rájuk szükségük. A tisztek szokás szerint Ezüstök, és az Ezüstöknek nincs miért félniük tőlünk, Vörösöktől. Ezt mindenki tudja. Nem érünk fel hozzájuk, bár ezt ránézésre nem lehet megállapítani. Külsőleg csak az különböztet meg minket, hogy az Ezüstök kihúzzák magukat. A mi hátunkat megroggyasztotta a munka, a hiábavaló remény és az életünkkel óhatatlanul együtt járó csalódás.

A nyitott arénában éppen olyan a hőség, mint odakint, és a mindig szemfüles Kilorn árnyékba vezet. Itt nincsenek székek, csak hosszú betonpadok, de a néhány Ezüst nemes odafent élvezheti a hűvös, kényelmes páholyokat. Nekik még a tomboló nyár közepén is jut inni- és ennivaló, *jég*, párnázott szék, villanyfény és egyéb kényelem, amelyeket én soha nem élvezhetek. Az Ezüstöknek a szeme sem rebben, amikor a „nyomorúságos

körülményekre” panaszkodnak. Csak alkalmam legyen rá, majd adok én nekik nyomorúságot! Nekünk csak kemény pad jut és néhány recsegő képernyő, amelyek olyan zajosak, hogy alig lehet elviselni.

– Lefogadom a napi keresetembe, hogy ma is egy melák győz – mondja Kilorn, az aréna porondja felé hajítva az alma-csutkát.

– Nem fogadok semmibe – vágok vissza. Sok Vörös felteszi a keresetét a harcokra, abban a reményben, hogy nyernek annyit, amennyi átsegíti őket egy újabb héten. Én azonban még Kilornnal sem fogadok. Könnyebb a bukméker erszényéből lopni, mint pénzt nyerni tőle.

– Nem kéne így szórnod a pénzed.

– Nem pazarlás, ha igazam van. *Mindig* egy melák tángál el valakit.

A melákok rendszerint legalább a harcok felében szerepelnek, mivel képességeik jobban illenek az arénába, mint bármelyik másik Ezüsté. Látszólag lubickolnak a dicsőségben, és emberfeletti erejükkel rongybabaként dobálják a többi bajnokot.

– És a másik? – kérdezem, és számba veszem a szóba jöhető Ezüstöket. Telkiket, fürgéket, nimfákat, zöldszívűeket és kőbőrűeket – mindet rettenetes nézni.

– Nem tudom biztosan. Remélem, valami izgalmas. Rám férne egy kis szórakozás.

Kilorn és én nem igazán vagyunk egy véleményen az első péntekes mérkőzéseivel kapcsolatban. Számomra a látvány, ahogy két bajnok széttepi egymást, nem jelent semmi élvezetet, de Kilorn imádja. *Hadd pusztítsák egymást, mondja. Nem a mieink.*

Nem érti, miről szólnak a mérkőzések. Nem üres szórakozás, ami pihenőt jelent a Vörösöknek a fáradságos munka alól. Ez kiszámított, hideg üzenet. Csak az Ezüstök harcolhatnak az arénában, mert csak egy Ezüst élheti túl az arénát. Azért harcolnak, hogy megmutassák erejüket és hatalmukat. *Nem vagytok számunkra ellenfelek. Különbek vagyunk nálatok. Istennek.* Ez van benne minden emberfeletti csapásban, amelyet a bajnokok bevisznek.

És tökéletesen igazuk van. Múlt hónapban láttam, ahogy egy fürge kiállt egy telki ellen, és bár a fürge olyan sebesen mozgott, hogy szabad szemmel látni sem lehetett, a telki megállította. A pusztá gondolaterejével fölemelte a másik harcost a földről. A fürge fuldokolni kezdett; azt hiszem, a telki láthatatlanul szorongatta a torkát. Amikor a fürge arca szederjessé vált, kihirdették a meccs végét. Kilorn éljenzett. A telkire fogadott.

– Hölgyeim és uraim, Ezüstök és Vörösök, üdvözlöm önöket az első pénteken, az augusztusi mérkőzésen! – A bemondó hangja visszhangzik az arénában, ahogy felerősítik és visszaverik a falak. Mint általában, most is unottnak hallom a hangját, de nem hibáztatom érte.

Egykor a mérkőzések nem játékok voltak, hanem kivégzések. A foglyokat és az állam ellenségeit Archeonba, a fővárosba szállították, és megölték az Ezüstök előtt. Gondolom, ez tetszett az Ezüstöknek, és megszülettek a játékok. Már nem a gyilkolás, hanem a szórakoztatás lett a céljuk. Végül kialakultak a mérkőzések, és elterjedtek más városokban, arénákban és nézők előtt is. Egy idő után a Vörösök is beléphettek, és elfoglalhatták az olcsó helyeket. Nem telt sok időbe, mire az Ezüstök mindegyik arénát építettek, még a Dúchoz hasonló falvakban is, és a megjelenés, amely egykor ajándék volt, kötelező kényszerré

vált. Shade bátyám azt mondja, azért van ez, mert az arénákkal rendelkező városokban jelentősen csökkent a Vörösök bűnözése, elégedetlensége, és az a kevés lázadás is megritkult. Most az Ezüstöknek nem arra kell használniuk a kivégzéseket, a légiókat vagy akár a biztosokat, hogy fenntartsák a békét; két bajnok ugyanilyen könnyen ránk ijeszthet.

A mai két harcos ránézésre megfelel a célnak. Az első, aki kísétál a fehér homokra, Cantos Carrosként jelentik be; egy Ezüst a keleti Révöbölből. A képernyő tiszta képet mutat a harcosról, és rögtön tudom magamtól is, hogy egy melákot látok. Olyan a karja, mint egy fatörzs, inas, eres, kidagad a bőréből. Amikor elmosolyodik, látom, hogy valamennyi foga törött vagy kicsorbult. Talán serdülőkorában összeveszett a fogkeféjével.

Mellettem Kilorn éljenez, és a többi falusi vele együtt ordít. Egy biztonsági tiszt egy vekni kenyeret hajít a leghangosabbaknak, jutalmul a fáradságukért. Tőlem balra másikkuk fényes, sárga papírt nyújt át egy sikítózó gyerekeknek. Árampapír – plusz elektromosságot jelent. Mindez azt a célt szolgálja, hogy éljenezzünk, őrzöngyjünk, és figyeljünk akkor is, ha nem akarunk.

– Helyes, hadd halljam! – kurjant a bemondó, igyekezve minél több lelkesedést vinni a hangjába. – Itt pedig ellenfele, egyenesen a fővárosból: Samson Merandus!

A másik harcos sápadtnak és véznának tűnik az ember formájú izomhegy mellett, de kék acélpáncélja fényesre van polírozva. Valószínűleg egy második fiú második fia, aki az arénában akar hírnevet szerezni. Noha félnie kellene, furcsa módon nyugodtnak látszik.

A vezetékeve ismerősen cseng, de ez nem szokatlan. Sok Ezüst híres család, úgynevezett ház sarja, amelyeknek tucatnyi tagjuk is lehet. A mi régiónk, a Vezér-völgy uralkodócsaládja

a Welle-ház, bár soha életemben nem láttam még Welle kormányzót. Nem látogat ide évi egy-két alkalomnál gyakrabban, és még akkor sem ereszkedne le odáig, hogy olyan Vörös faluba betegye a lábát, mint az enyém. Egyszer láttam a folyami hajóját – karcsú volt, zöld-arany színű lobogók díszítették. A kormányzó egy zöldszívű, és ahogy elhaladt, a parton rügyeztek a fák, virágok hajtottak ki a föld alól is. Én szépnek találtam, amíg az egyik idősebb fiú köveket nem kezdett hajigálni a hajóra. Azok ártalmatlanul a folyóba csobbantak, de a fiút így is kalodába zárták.

– A melák fog győzni, biztos vagyok benne.

Kilorn a homlokát ráncolva a nyeszlett bajnokra néz. – Honnan tudod? Mi Samson ereje?

– Kit érdekel? Akkor is veszíteni fog – mordulok fel, és leülök, hogy onnan nézzem a viadalt.

A szokásos kiáltás söpör végig az arénán. Sokan lelkesen talpra szökkennek, én azonban némán tiltakozva ülve maradok. Akármilyen nyugodtnak tűnhetek is, az arcom haragtól lángol. Haragtól és irigységtől. *Istenek vagyunk*, visszhangzik a fejemben.

– Bajnokok, készüljetek!

Így is tesznek, megvetik lábukat az aréna két ellentétes oldalán. A lőfegyvereket nem engedik az aréna szabályai, ezért Cantos rövid, széles kardot húz elő. Kétlem, hogy szüksége lenne rá. Samson nem vesz elő fegyvert, leengedett kézzel áll.

Halk, elektromos zümmögés fut végig az arénán. *Utálom ezt a részt*. A hang a fogaimban, a csontjaimban rezeg, és addig lüktet, amíg végül azt hiszem, menten széttör valamit. Hirtelen ciripelő csengőszóval ér véget. *Kezdődik*. Kifújom a levegőt.

Máris úgy fest, vérfürdő következik. Cantos úgy ront előre, akár egy bika, felrúgja a homokot futás közben. Samson igyekszik kitérni előle, a vállát használva próbál lefordulni róla, de a melák gyors. Megragadja Samson lábát, és úgy hajítja át az arénán, mintha kóccal volna kitömve. A feltörő éljénzés elnyomja Samson fájdalomkiáltását, ahogy a betonfalnak csapódik, de az arcáról tisztán leolvasható. Mielőtt felállhatna, Cantos már ott is terem, és a magasba hajítja. Ahogy földet ér, valószínűleg nincs egy ép csontja, valamiképp mégis talpra kászálódik.

– Csak nem bokszsáknak képzeled magát? – nevet Kilorn.
– Adj neki, Cantos!

Kilornt nem érdekli a kenyér, sem a néhány percnyi extra áram. Ő nem ezért ujjong. Őszintén szomjazik a vérre. Az Ezüst vérre, az *ezüstvérre* az aréna homokjában. Mit számít, hogy az a vér mindent jelképez, ami hiányzik belőlünk, ami soha nem lehetünk, amire *vágyunk*. Neki csak annyi kell, hogy lássa, és elhitesse magával, ők valóban emberek, ártani lehet nekik, le lehet őket győzni. De én okosabb vagyok ennél. A vérük fenyegetés, figyelmeztetés, ígéret. *Nem vágyunk ugyanolyanok, és soha nem is leszünk.*

Nem kell csalódnia. Még a páholyokból is látszik a Samson szájából csöpögő fémes, irizáló folyadék. Úgy veri vissza a nyári napsugarakat, akár egy nedves tükör, csíkot fest a nyakára, befut a páncélja alá.

Ez az igazi különbség az Ezüstök és a Vörösök között: a vérünk színe. Ettől az egyszerű különbségtől valamiképp erősebbek, okosabbak és *különbek* nálunk.

Samson köp egyet, ezüst színű vért spriccel szét az arénán. Tíz méterre tőle Cantos marka összeszorul a kardján, készen

arra, hogy harcképtelenné tegye Samsont, és véget vessen a küzdelemnek.

– Szegény ördög – mormolom. Úgy tűnik, Kilornnak igaza van. *Csak egy bokszzsák.*

Cantos magasra emelt karddal, izzó szemmel átviharzik a homokon. Aztán megdermed, páncélja megcsörren, ahogy hirtelen megtorpan. A vérző harcos az aréna közepén rámutat Cantosra, pillantása csonttörő.

Samson megmozdítja ujjait, mire Cantos, tökéletesen utánozva a mozdulatait, sétálni kezd. Szája lefityved, mintha lelassult vagy meghülyült volna. *Mintha törölték volna a tudatát.*

Nem hiszek a szememnek.

Halálos csönd borul az arénára, mi pedig csak nézünk, nem értjük az előttünk zajló jelenetet. Még Kilorn sem bír megszólalni.

– Egy suttogó – mondom félhangosan.

Még sohasem láttam hozzá hasonlót az arénában – kétlem, hogy bárki találkozott volna a fajtájával. A suttogók ritkák, veszedelmesek és hatalmasak, még az Ezüstök között és a *fővárosban* is. A szóbeszéddek eltérnek, de a lényeg egyszerű és hátborzongató: képesek belépni az ember fejébe, olvasni a gondolataiban és *irányítani az elméjét*. És pontosan ezt teszi Samson: besuttogta magát Cantos páncéljának, izmainak védvonala mögé, az agyába, ahol nem védelmezi semmi.

Cantos remegő kézzel emeli fel kardját. Küzdeni próbál Samson hatalma ellen. De akármilyen erős, nem birkózhat meg az elméjébe férkőzött ellenséggel.

Samson legyint, mire ezüst vér fröccsen a homokra: Cantos átdöfte kardját a páncélján, a saját gyomrába. Még a székemen ülve is hallom a húsbavágó fém émelyítő cuppanását.

Ahogy Cantos vére kiömlik, döbbsent kiáltások visszhangzanak az arénában. Korábban soha nem láttunk itt ennyi vért.

Kék fények gyúlnak, a küzdelem végét jelezve, kísérteties látvány lesz az aréna porondja. Ezüst gyógyítók rohannak a homokon az elesett Cantoshoz. Ezüstöknek nem volna szabad meghalniuk itt. Az Ezüstöknek harcolniuk kell, az erejüket fitogtatni, jó műsort csinálni – nem pedig *meghalni*. Végére is, ők nem Vörösek.

A biztosok gyorsabbak, mint korábban bármikor. Közöttük néhány fürgé cikázik, ahogy kiterel minket. Nem akarják, hogy lássuk, ha Cantos kileheli a lelkét a homokban. Addig is Samson úgy sétál ki az arénából, akár egy titán. Pillantása Cantos testére esik, és várom, hátha látom rajta a bűnbánatot, ám a tekintete üres, érzelemmentes és hideg. Számára ez a küzdelem nem jelentett semmit. *Mi* sem jelentünk számára semmit.

Az iskolában tanultunk az előttünk létezett világról, az angyalokról és istenekről, akik az égben laktak, és szelíd szeretettel uralkodtak a Földön. Egyesek szerint ezek csak mesék, de én nem hiszem.

Még mindig uralkodnak fölöttünk az istenek. Csak lejöttek a csillagok közül. És már nem szelídek.

• MÁSODIK FEJEZET •

A HÁZUNK MÉG DÚCBAN is kicsinek számít, de legalább szép a kilátás. Apa a sérülése előtt, az egyik eltávozása alatt olyan magasra építette, hogy átlássunk a folyó fölött. A nyári párán át is látni a földeket az egykori, teljesen letarolt erdő helyén. Az irtások olyanok, akár a sérülés után maradt hegek, de északon és nyugaton az érintetlen dombok nyugodt emlékeztetőként magasodnak. *Olyan sok minden van még a világon.* Túl rajtunk, az Ezüstökön, túl mindenén, amit ismerek.

Felmászom a létrán a házba, amelynek fokait elkoptatták a naponta kapaszkodó kezek. Ilyen magasból látok néhány élénk lobogós hajót fölfelé haladni a folyón. *Ezüstök.* Csak ők olyan gazdagok, hogy saját szállítóeszközökön utazzanak. Míg ők élvezik a kerekas járműveket, a sétahajókat és a magasban suhanó repülőket, nekünk csak a két lábunk jut, vagy ha szerencsések vagyunk, akkor egy kerékpár.

A hajók bizonyára Nyárvárba tartanak, a király nyári rezidenciáját övező kisvárosba. Gisa ma arra járt, segített a varrónőnek, akinek az inasa volt. Gyakran kimennek a piacra, amikor a király odalátogat, hogy eladják a portékájukat az Ezüst kalimároknak és nemeseknek, akik úgy követik a királyi családot, akár a kotlóst a kiscsibék. A palotát Napcsarnoknak nevezik, és

állítólag csodaszámba megy, de én még sohasem láttam. Nem tudom, a királyi családnak minek másik ház, főleg úgy, hogy a fővárosi palotájuk olyan pompás és gyönyörű. Akárcsak a többi Ezüst, ők sem szükségből cselekszenek. A mohóság hajtja őket. És amit megkívánnak, azt meg is szerzik.

Mielőtt az ajtót kinyitva szembesülnék a szokásos fejtelenséggel, megveregetem a verandán csattogó zászlót. Három vörös csillag a megsárgult szöveten, minden bátyámnak egy, és még maradt is hely továbbiaknak. *Nekem.* A legtöbb házon hasonló zászló lengedezik, némelyiken fekete csík húzódik a csillagok helyén, emlékeztetve a halott gyerekekre.

Odabent anya izzad a tűzhely mellett, egy fazékban ragut keverget, miközben az apám mogorván lesi a kerekese székéből. Gisa az asztalnál hímez szépséges, tökéletes és számomra teljesen felfoghatatlan valamit.

– Megjöttem – mondom csak úgy. Apa válaszul int nekem, anya bólint, Gisa viszont fel sem néz a selyemdarabról.

Ledobom mellé a lopott holmikkal teli erszényt, hogy minél hangosabban csörögjenek a pénzermék. – Azt hiszem, van annyi, hogy rendes tortát vegyünk apa születésnapjára. És több elemet, amivel kihúzzhatjuk hó végéig.

Gisa az erszényre sandít, rosszállóan húzza össze szemöldökét. Még csak tizennégy éves, de jól vág az esze. – Egy nap az emberek idejönnek és elveszik mindenedet.

– Nem áll jól neked az irigység, Gisa – korholom, és megveregetem a fejét. A kezével rögtön tökéletes, csillogó vörös hajához kap, és visszaigazítja tincseit az aprólékos gonddal elkészített kontyba.

Mindig vágytam a hajára, bár ezt sohasem vallottam be neki. Míg az övé, akár a tűz, az enyém olyan árnyalatú, amit itt csak

foljóbarnának csúfolnak. A töve sötét, a vége világos, mert a dúcbeli élet kiszívja belőle a színt. A legtöbbben inkább rövidre nyírják a hajukat, hogy elrejtse az ősz végeket, de én nem. Nekem tetszik az emlékeztető, hogy még a hajam is tudja, az életnek nem ilyennek kellene lennie.

– Nem vagyok irigy – morogja sértődötten, és visszatér munkájához. Tűzvirágokat hímez, mindegyik gyönyörű fonál-láng az olajfekete selymen.

– Ez csodaszép, Gí. – Ujjaimmal követem az egyik virág vonalát, és elámulok, milyen selymes. A húgom felpillant, elmosolyodik, kivillan szabályos fogsora. Akármennyit marjuk is egymást, tudja, hogy ő az én kis csillagom.

És mindenki tudja, hogy kettőnk közül én vagyok az irigy, Gisa. Csak lopni tudok azoktól, akik valójában tesznek is valamit.

Amint lejárnak az inasévei, saját boltot nyithat. Mindenünnen jönnek majd az Ezüstök, hogy fizessenek a keszkenőiért, zászlóiért és ruháiért. Gisa el fogja érni, amire csak kevés Vörös képes, és bőségben élhet. Eltartja a szüleinket, cselédmunkát ad nekem és a bátyáimnak, hogy ne kelljen háborúba mennünk. Gisa egy napon mindannyiunkat megment a tűjével és a cérnájával.

– Az éjszaka és a nappal: az én két lányom – mormolja anya, beletúrva őszülő hajamba. Nem sértésnek, hanem fájó igazságnak szánja. Gisa tehetséges, csinos és kedves. Én valamivel nyersebb vagyok, szokta mondani anya jóindulattal. Az árnyék vagyok Gisa fénye mellett. Szerintem az egyetlen közös bennünk a fülbevalók és a bátyáink emlékei.

Apa sípolva zihál a sarokban, öklével veri a mellkasát. Ez mindennapos, hiszen csak fél tüdeje van. Szerencsére egy Vörös orvos megmentette, és az összeesett tüdőt olyan szerkezetre

cserélte, amely lélegzik helyette. Nem Ezüst találmány, mert nekik nincs szükségük ilyesmire. Vannak gyógyítók. A gyógyítók azonban nem vesztegetik idejüket a Vörösök megmentésére, vagy akár arra, hogy a frontvonalon életben tartsák a katonákat. A legtöbbjük a városban marad, és az elaggott Ezüstök életét hosszabbítja meg, alkoholtól tönkrement májakat reparál és így tovább. Mi pedig kénytelenek vagyunk a technológiák és találmányok feketepiacán boldogulni, hogy segítsünk magunkon. Némelyik ezek közül nem működik – de az apám életét mégiscsak egy kattogó fémdarab mentette meg. Mindig hallom a percegését, ahogy halk pulzálással lélegezteti apát.

– Nem akarok tortát – morogja. Nem kerüli el a figyelmeztetést a pillantása, amelyet egyre növekvő hasára vet.

– Akkor mit szeretnél, apa? Egy új órát, vagy...

– Mare, én nem igazán nevezném újnak azt, amit más csuklójáról csensz el.

Mielőtt újabb háború törne ki a Barrow-házban, anya lehúzza a ragut a tűzhelyről. – Kész a vacsora! – Az asztalhoz viszi, és a szagok rögtön elárasztanak.

– Remek az illata, anya – füllent Gisa. Apa már nem ilyen tapintatos, és elhúzza az orrát.

Nem akarom elárulni, mit gondolok, ezért inkább legyűrök egy keveset a raguból. Meglepetésemre nem olyan rossz, mint máskor. – Azt a paprikát használtad, amit hoztam?

Ahelyett, hogy mosolyogva bólintana, és megköszönné, amiért észrevettem, elvörösödik, és nem válaszol. Tudja, hogy azt is loptam, mint minden ajándékmat.

Gisa a szemét forgatja a leves fölött, sejti, merre tart a beszélgetés.

Az ember azt gondolná, mostanra már hozzászoktam, a helytelenítésük mégis kikészít.

Anya sóhajtvá tenyerébe temeti arcát. – Mare, tudod, hogy hálás vagyok... csak szeretném, ha...

Én fejezem be helyette: – Ha olyan lennék, mint Gisa?

Anya megrázza a fejét. Újabb hazugság. – Nem, persze hogy nem. Nem erre gondoltam.

– Na persze. – Biztos vagyok benne, hogy a falu másik feléről is érzik a keserűségemet. Igyekszem leplezni, hogy elcsuklik a hangom. – Csak így tudok segíteni, mielőtt... elmegyek.

A háború említése hamar belefojtja mindenkibe a szót. Még apa tüdősípolása is alábbhagy. Anya elfordítja fejét, az arca vöröslik haragjában. Gisa megfogja a kezemet az asztal alatt.

– Tudom, hogy mindent megteszel, amit csak lehet, és jó okból – suttogja anya. Nagy lelkieztetést igényel, hogy kimondja, de így is megvigasztal.

Befogom a számat, és csak bólintok.

Ekkor Gisa felpattan, mint akit áramütés ért. – Majdnem elfelejtettem. Nyárvarból visszafelé beugrottam a postára. Shade levelet küldött.

Mintha bomba robbant volna. Anya és apa azonnal a boríték után kapnak, amelyet Gisa előhúz kabátjából. Hagyom, hogy egymásnak átadva megvizsgálják a papírt. Egyikük sem tud olvasni, ezért, amit csak tudnak, magából a papírból fejtik meg.

Apa megszagolja a levelet, próbálja azonosítani. – Fenyő. Nem füst. Ez jó. Messze van a Fojtástól.

Erre mind megkönnyebbülten felsóhajtunk. A Fojtás a Norrát a Tóvidékkel összekötő lebombázott földszelvény, ahol háború folyik. A katonák az idejük legnagyobb részét itt töltik, robbanásra ítélt árkokban lapulva vagy merész kitörésekre in-

dulva, amelyek mészárlásba torkollnak. A határ többi részét jó-
részt tavak alkotják, bár messze északon tundra váltja fel, amely
túl hideg és kietlen ahhoz, hogy érdemes legyen harcolni érte.
Apa is a Fojtásban sérült meg évekkel ezelőtt, amikor bomba
hullott az egységére. Mostanra a Fojtást annyira tönkretette
a több évtizedes háborúskodás, hogy a robbanások füstje ál-
landó fátyolként borítja, és semmi sem nő arrafelé. Halott és
szürke, akár a háború kimenetele.

Végül átadja nekem a levelet, hogy felolvassam; nagy vá-
rakozással bontom fel. Kíváncsi vagyok, mit üzenhet Shade,
ugyanakkor félek is tőle.

– *Drága családom, élek. Nyilván.*

Ez kuncogást vált ki apából és belőlem, és még Gisa is el-
mosolyodik. Anya nem tartja viccesnek, pedig Shade mindig
így kezdi a leveleit.

– *Elhívtak minket a frontról, ahogy apa véreb módjára való-
színűleg már kiszagolta. Jó visszamenni az alaptáborba. Itt min-
den Vörös, mint a hajnal, alig látni Ezüst tisztet. A Fojtás füstje
nélkül még a nap is egyre fényesebben kel fel. De nem sokáig leszek
itt. A parancsnokság tavi csatába akarja küldeni az egységet, az
egyik új hadihajóra osztottak be minket. Találkoztam egy medi-
kussal, aki elszakadt az egységtől, és azt mondta, ismeri Tramyt.
Jól van. A Fojtásból visszavonulva eltalálta egy repesz, de szépen
felépült. Nem fertőződött el, nincsen maradandó sérülése.*

Anya hangosan felsóhajt, a fejét csóválja. – Nincsen mara-
dandó sérülés – morogja.

– *Még mindig nem hallottam Bree-ről, de nem aggódom.
Ő köztünk a legjobb, és nemsokára eljön az ötéves eltávazása. Ha-
marosan otthon lesz, anya, úgyhogy ne aggódj! Nincs más említésre
méltó, legalábbis amit leírhatnék egy levélben. Gisa, ne vágj fel*

annyira, még ha van is mire! Mare, te meg ne legyél olyan undok, és ne páhold el azt a Warren fiút! Apa, büszke vagyok rád. Örökké. Szeretlek mindannyiótokat. Kedvenc fiatok és fivéretek: Shade.

Shade szavai, mint mindig, most is belénk hasítanak. Ha akarnám, még a hangját is hallanám. Ekkor azonban hirtelen sivítani kezdenek fölöttünk a lámpák.

– Senki nem rakta be az árampapírt, amit tegnap szereztem? – kérdezem, aztán a világítás pislákolva kialszik, és sötétség borít el minket. Ahogy a szemem hozzászokik a homályhoz, látom, hogy anya a fejét rázza.

Gisa felmordul. – Lehetséges, hogy ne kezdjük újra? – A széke csikorog, ahogy feláll. – Megyek aludni. Próbáljatok nem kiabálni.

De nem kiabálunk. Ilyen az én világom – túl fáradtak vagyunk a veszekedéshez is. Anya és apa a hálósobájukba vonulnak, én egyedül maradok az asztalnál. Máskor kisurrannék, de most nem találok az erőt, hogy az alváson kívül egyebet is tegyek.

Egy másik létrán felmászom a padlásra, ahol Gisa már húzza a lóbőrt. Úgy alszik, mint senki más, képes egy perc alatt elaludni, miközben én gyakran órákig forgolódom. Befészkélem magam az ágyba, és már az is elégedettséggel tölt el, hogy fekhetek és szorongathatom Shade levelét. Ahogy apa mondta, fenyőillata van.

A folyó kellemesen csobog a köves mederben, és álomba ringat. Még a régi hűtőszekrény, egy rozsdás, akkumulátorral működő szerkezet, amely általában fejfájdítóan zörög, sem zavar ma este. Mielőtt azonban álomba merülnék, madárfütty zökkent ki. *Kilorn.*

Nem. Menj innen!

Újabb fütyty, ezúttal hangosabb. Gisa megmoccan, a párnájába fúrja a fejét.

Magamban morogva, Kilornra dühösen gurulok ki az ágyamból, és leászom a létrán. Bárki más megbotlott volna a nappaliban uralkodó rendetlenségben, de nekem biztos a lábam, hála a többévnyi futkosásnak a biztosok elől. Egy pillanat alatt leérek a kinti létrán, és bokáig süllyedek a sárba. Kilorn a ház alatti árnyékokból bukkan elő.

– Remélem, szereted a monoklikat, mert nem volna ellenemre adni neked egyet...

Az arca láttán elakad a szavam.

Sírt. *Kilorn nem szokott sírni.* Az ökle is vérzik, és lefogadom, hogy a közelben az egyik falnak most ugyanígy fáj. A késői óra és az idegességem ellenére sem tudom megállni, hogy ne érezzek aggodalmat, és talán még félelmet is.

– Mi az? Mi a baj? – Gondolkodás nélkül megfogom a kezét, érzem az ujjaimon a vérét. – Mi történt?

Pár pillanatig nem tud válaszolni, össze kell szednie magát. Most már valóban félek.

– A mesterem... elesett. Meghalt. Már nem vagyok inas.

Próbálom visszafojtani a kiáltásomat, de mégis kiszakad belőlem. Folytatja, bár nincsen rá szükség, hiszen tudom, mit próbál elmondani.

– Még a képzésemet sem fejeztem be, és most... – A hangja megbicsaklik. – Tizennyolc éves vagyok. A többi halásznak van inasa. Én nem dolgozom. Nem tudok munkát találni.

Következő szavai késként hasítanak a szívembe. Kilorn szagotottan lélegzik, és azt kívánom, bár ne kellene hallanom.

– El fognak küldeni a háborúba.